

MLADO JUTRO

Št. 28.

V Ljubljani, dne 14. julija 1940

Leto XI.

V BOJU ZA PRAVIČO POVEST S SLIKAMI



Bobby je brž pokleknil poleg njega, odvezal laso in mu pričel drgniti otrdele in zamrzone ude. Z reke sem je spet zaslišal klice na pomoč. Klical je Rdeči jelen. Prestrašen se je Bobby dvignil, poskočil nekaj korakov naprej in pogledal, kaj se dogaja s prijateljem. Ledena plošča, na kateri je stal mladi mož, se



je pod pritiskom vode nekako zglobala, nakar se je na ostrih skalah sredi struge razbila. Da bi si uspešno pomagal v tem peklenskem kotlu vode, ledu, pen, in zahrbtnih čeri pod samo gladino re-

ke, to je pa presegalo tudi sposobnosti mladega Indijanca.

Vsak trenutek je bil zaradi izredno kočljivega položaja dragocen, saj ni bilo težko spoznati, da je Rdeči jelen na koncu svojih moči in da se bo onesvestil. To bi ga neresljivo pogubilo. Bliskovito je skočil Bobby k svojemu zvestemu in močnemu konju in ga pogнал v vodo. Pametna žival je hitro razumela, zakaj gre in čeprav je divje prhla zaradi napora, se je vendar po-



časi toda varno bližala rdečekožnemu mladeniču, ki se je obupno boril za svoje življenje.

Bil je poslednji trenutek, ko so bile moči Rdečega jelena že izčrpane do skrajnosti, da se je Bobby znašel v njegovi bližini, ga z močnim prijemom zagrabil za rame in potegnil k sebi na konja. Počasi in oprezno so se vsi trije vračali proti bregu, boreč se neprestano z besnim valovjem in vsemi zakritimi nevarnostmi. Vendar pa jim je bil povratek toliko olajšan, ker jim je reka pomagala s tem, da jih je gnala pred seboj. Po nekaj minutah so stali poleg prej rešenega Indijanca, ki se še vedno ni zbudil iz nezvesti. »Saj to je

Črni volk iz naše naselbine,« se je začudil jelen, »le kaj si je obesil okrog bokov.« Pokazal je na nek črni predmet, ki je bil zelo podoben torbici in

ki ga Bobby prej niti ni opazil. Ko jo je Bobby odprl, je našel v njej veliko, prozorno steklenico.

(Dalje prihodnjič)

Ran Bosilen:

Golobradec

Živel je moder in prebrisan mladenič. Ime mu je bilo Golobradec. Golobradec je bil moder, toda siromašen. Ko mu je umrl oče, mu je zapustil samo eno povest konoplje. n tudi Golobradec sam ni ničesar zaslužil.

»Kako dolgo misliš ostati v tem siromaštvu, Golobradec? so ga spraševali tovariši. »Kaj ti pomaga vsa tvoja prebrisanost in modrost, ko pa niti poštene obleke nimaš.«

»Zdaj si nabiram modrosti« je odgovarjal Golobradec. »Pozneje boste že videli, kaj je vredna moja prebrisanost.« Nekega jutra je vzel povest, ki mu ga je bil zapustil oče in se napotil proti Hudičevemu blatu. Tja ni smel noben človek. Kdor pa je prišel enkrat tja, ga ni bilo več nazaj.

Golobradec je sedel ob blatu. Iz povesta je začel plesti vrv.

Naenkrat je skočil iz blata hudiček. Stopil je h Golobradcu in vprašal:

»Hej striček, kaj počneš tu pri našem blatu?«

Golobradec je vztrepetal. Toda brž misljuje, kako si bom naprtil vse to se je zbral in rekel: »Pletem vrv in preblato.«

Hudiček se je prestrašil. Zbežal je k očetu in mu rekel:

»Očka, našega blata je konec! Golobradec človek ga hoče odnesti! Z vrvjo si ga bo naložil!«

»Ne boj se, sinko! Pojdi in pozovi golobradega človeka, da se pomeri s tabo v modrosti: kateri bo prevaril drugega, njegovo bodi blato! Tebe ne more noben človek nadmodriti.«

Hudiček je stekel h Golobradcu.

»Hoj, striček!«

»Kaj je?«

»Očka pravi, da se pomeriva v modrosti: kateri bo pametnejši bo vzel blato!«

Golobradec se je nasmehnil in rekel:

»Kako naj se neki merim s tabo! S takimle majcenim črvičkom! Glej, tam

v grmovju se igra moj trimesečni bratec, z njim se pomeri!«

Golobradi je pokazal na zajčka, ki je migal z uhlji, pripravljen na skok.

Hudiček je stopil k zajčku. Zajček pa je stekel, kar so ga nesle noge.

Zajček beži — hudiček za njim, zajček beži — hudiček za njim. Nazadnje je zajček srečno odnesel pete.

Hudiček je zasopel stopil k očetu in rekel:

»Pusti, očka! Izgubili bomo blato! Človek me je poslal k svojemu trimesečnemu bratcu, da se pomerim z njim. Nisem ga mogel dohiteti. Kaj bi bilo šele, če bi moral bežati za Golobradcem! Izgubil bi dušo!«

»Ne boj se, sinko! Pozovi ga, da se spoprime: kateri bo močnejši, njegovo bo blato!«

Hudiček je stekel h Golobradcu in mu rekel:

»Očka pravi, da se spoprimeva. Kateri bo močnejši, njegovo bo blato!«

Golobradec je odvrnil:

»Z včerašnjimi paglavci se ne bom pretepal. Pojdi v gozd! Tam je moj triletni bratec. Z njim se spoprimi!«

Hudiček gre v gozd. Tam je ležal medved. Hudiček k njemu — ga potrese.

»Mmmm« — zarenči medved.

»Vstani, borila se boval« ga je stresel hudiček.

»Ammm!« — je glasneje zarenčal medved in s šapo pograbil hudička. Vrgel ga je ob tla.

Hudiček se je polmrtev vrnil k očetu.

»Očka!... Oh, očka!«

»Kaj je?«

»Strašno, očka!«

»Kaj je strašno?«

»Njegov brat... Človekov brat... Trileten, hotel me je zabiti v zemljo. Še zdaj vidim zvezde pred očmi, ti pa si hotel, da bi se boril s človekom! Oh, očka! Konec je našega blata!«

»Pomiri se, sinko!« je dejal oče. — »Čemu se bojiš? Na zlato žogo, pojdi k človeku in se poigrajta. Kateri bo vrgel žogo više, njegovo bo blato.«

Spet je hudiček stekel h Golobradcu. Ta je še zmerom pletel svojo vrv. Nikogar ni gledal.

»Striček!«

»E?«

Očka pravi, da se poigrava z žogo. Kateri jo bo vrgel više, tisti si bo vzel blato.«

»Prav, vrzil!«

Hudiček je vrgel žogo trikrat više, kot jo lahko vrže človek.

Golobradec je vzel žogo. Začel jo je vrteti v rokah.

»Brž jo vrzil!« je rekel hudiček.

»Čakam, da se umaknejo oblaki. Sicer ne boš imel več svoje žoge. Izgubila se bo za oblaki!«

»Tako visoko je že ne boš metal! Ne dam ti svoje zlate žoge!«

Hudiček je vzel žogo. Vrnil se je k očetu.

»Očka!« je rekel »s tem človekom se ni šaliti. Do neba je hotel vreči žogo. Pa mu je nise mdal.«

Stari je mislil, mislil in rekel:

»Pojdi in daj temu golobradcu dve torbi zlata, potlej pa naj izgine odtod. Glej pa, da izveš, kje je doma. Kasneje ga bova poiskala. Vzela mu bova zlato in mu kakšno zagodla.«

Hudiček je prinesel Golobradcu zlato in rekel:

»Očka ti pošlji tole, ti pa mu pusti blato. Če hočeš, ti bom pomagal nositi torbe do doma. Rad bi vedel, kje si doma, da te enkrat obiščeva z očkom.«

»Prav,« je odvrnil Golobradec.

Hodita, hodita — prideta že skoraj do Golobradčeve hiše.

Tedaj se Golobradec zaustavi. Začne meriti hudička s palico.

»Zakaj me meriš?« je vprašal hudiček.

»Merim te, da bi videl, ali mi bo tvoja koža dovolj velika. Vso hišo imam pokrito s hudičevimi kožami. Samo en kotiček je ostal še prazen. Prav zanj bo tvoja koža.«

Hudiček se je prestrašil. Pustil je zlato in izginil kakor dim.

Golobradec si je naprtil torbi. Vrnil se je domov živ in zdrav.

Kmalu se je razširil glas o hudičevem zlatu. Prišli so Golobradčevi prijatelji. Gledali so in se čudili. Še nikoli niso videli tolikšnega bogastva.

Golobradec pa se je smehljaj in rekel:

»Čemu se čudite, bratci? Vse to zlato je moje! Zdaj vidite, koliko velja moj razum in moja prebrisanost!« (Iz bolj. prevedla K. Špur in St. Atanasov).

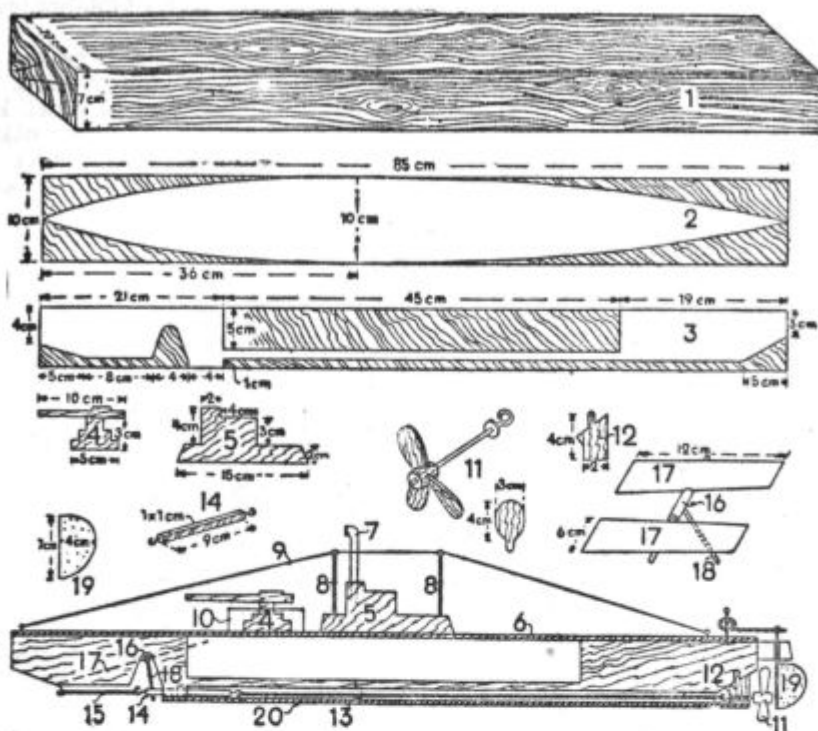
Načrt za podmornico

Mlado Jutro je že večkrat poročalo o letalskih zanimivostih in opisalo razne načrte za letalske modele. Da je med našimi mladimi čitatelji za te vrste »igrač« veliko zanimanja, pričajo pisma, ki zahtevajo, da nadaljujemo s priobčevanjem takih sestavkov. Mi smo tega zanimanja zelo veseli, ker smo prepričani, da bo mnogi med temi, ki jih danes veseli delo okoli letalskega modela in ki kaže zanimanje za napredek letalske tehnike, nekoč, ko bo zapustil šolske klopi in vstopil v samostojno življenje, med tistimi, ki bodo, ko bodo klicani na dolžnost, z vso predanostjo branili svobodo neba naše domovine.

Toda letalstvo ni edino moderno orožje, ki nam bo branilo našo ljubljeno Jugoslavijo. Jugoslovani smo tudi obmorski narod in tega ne smemo pre-

zreti. Dostop do Jadranskega morja je za nas življenskega pomena in kdor bi nam grozil, da nas od tod odrine, temu velja neizprosni boj. Prav zaradi tega ne smemo biti enostranski, napredek ladijske tehnike nam mora biti prav tako pri srcu kakor letalstvo.

Kakor kaže sedanja vojna, je najučinkovitejše orožje na morju podmornica. Da seznanimo naše čitatelje z osnovnimi vprašanji gradnje podmornic, prinašamo zanimiv načrt za miniaturno podmornico. Kdor bo pazljivo bral naša navodila in pozorno pregledal vse podatke v načrtu, temu ne bo težko izdelati si tako podmornico, s katero bo imel sedaj v poletnem času mnogo veselja in resne zabave. Želeč obilo uspeha pri delu prehajamo takoj k tolmačenju načrta. Številke v besedilu se nanašajo na številke v načrtu.



A

1. Rabimo 85 cm dolg, 10 cm širok in 7 cm debel kos borovine. — 2. Na površino zarišemo obliko podmornice. Najširši del krova je bliže prednjemu delu! — 3. Na obe strani narišemo risbo strogo po merilih, ki jih navajamo. Vse, kar je prevlečeno s črtami, odžagamo. Enako odžagamo sedaj vse, kar je prevlečeno s črtami pod št. 2. in ves trup podmornice s skobljem in raskovcem gladko očistimo. — 4. Top izrežemo iz 1 cm debelega kosa lesa po merilih, ki so vpisana v načrtu. — 5. Isto velja za poveljniški stolp, le da mora biti debelina lesa zanj 5 cm. — 6. Za krov rabimo zatiko, na katero narišemo obris podmornice, kakor zgoraj pod 2., in primerno odžagamo. Predno zatiko pribijemo na podmornico, pritrdimo top in poveljniški stolp s pomočjo majnih vijakov s spodnje strani. Poveljniški stolp pride točno v sredino krova, top pa na prednji del. — 7. Periskop izdelamo iz tanke, na enem koncu zapognjene cevi. — 8. Oba antenska jambora sta dva kosa galvanizirane železne žice z ušescami na koncu. — 9. Antensko žico potegnemo skozi ušesci jamborjev in jo pritrdimo na obeh koncih na vijaka, ki imata enaki ušesci. — 10.

Varovalno mrežo okoli topa izdelamo s pomočjo štirih, galvaniziranih žebličev, na katere pritrdimo vodoravno kos trnkove vrvice. — 11. Propeler izdelamo, kakor kaže načrt risbe, iz lesa. Vreteno, ki se končuje s kljuko, je potisnjeno skozi cevko v lesenem krcelju. — 12. Ta leseni krcelj je pritrjen na zadnjem koncu podmornice spodaj. — 13. »Glavni motor« je močna gumijasta vrv. Na sprednjem koncu je ta pritrjena na kavelj, ki je pribit v četrkoten kos lesa, krmilno vreteno za globinsko krmarjenje. — 14. To krmilno vreteno za globinsko krmarjenje mora drseti v primernem izrezu spodnjega trupa podmornice sem in tja brez ovir. — 15. Krajša gumijasta vrv predstavlja »pomožni motor« za globinsko krmarjenje. Ta gumijasta vrv je pritrjena na kavelj sprednjega konca krmilnega vretena (14) in na drugega, ki je zabit v tram (števen) podmornice — 16., 17. in 18. kažejo globinsko krmilo. Ležaj globinskega krmila (16) nosi dve ploški (17) galvanizirane pločevine; pravokotno na ležaj je pritrjena krmilna vrv (18), ki je navezana navpično skozi krmilno vreteno. Ta naprava deluje takole: če »navije-

mo» motor, s tem da obračamo propeler nazaj, je obrnjeno globinsko krmilo navzdol. Ko se bo podmornica začela premikati, se bo potopila, prišla bo pa na površje, ko bo gonilna sila izrabljena. — 19. Stransko krmilo izdelamo iz kosa pločevine in ga pritrdimo na močan kos jeklene žice, ki je potisnjena skozi lesen krcelj. Na krov pribijemo nekaj žebeljev za namestitev krmilnega obračalnika v različne lege. — 20. Iz tanke lesene plošče izžagamo v obliki podmorničnega trupa talno ploščo. Ta naj sega od najgloblje molečega prednjega dela do propelerjevega krcelja (12).

Boke podmornice opazimo z dvema tenkima pločevinastima ploščama — 8 cm širokosti in približno 90 cm dolgoti —, ki ju po izžagani obliki na koncih poševno preirežemo. Pločevini pritrdimo z majhnimi, galvaniziranimi žebli. Zvrtati moramo luknje za ležaj globinskega krmila, tega vstaviti in okolje ob ležaju utrditi. Sedaj prepleskamo

podmornico z rjavim emajlnim lakom ali z aluminijasto barvo in tako je vse pripravljeno za prvo splovljenje. Globinsko krmilo je treba nekajkrat znova naravnati, predno lega odgovarja hitrosti.



Vrabc z izstriženim jezikom

Po japonski pravljici priredil G. K.

V deželi lotosa sta некоč živela dva otroka — mali Taro in mala Okaku. Mali Taro je bil priden deček in ni lovil metuljev, ne mučil hroščev, ne tekal za cunjarjem Kami Kudzujem ter mu dajal priimke. A mala Okaku, ki je bila lepa kot roznata krizantema, po kateri so jo imenovali, je bila dokaj poredna deklica. Ni se ji hotelo meti prosa, ne paziti na vrtnj z melonami, ne nositi očkovnega suknjiča Mamica ji je pogosto očitala: »Pes nam varuje hišo, krava nam daje to in ono; mačka preži na miši, samo ti nisi nič prida.«

Neki dan je priskakljaj k hiši izgubljen vrabec. Mati je odgrnila okensko zaveso ter ga spustila v sobo. Taro ga je prijel ter mu pri ognjišču osušil mokro perje. Nato so mu dali jesti riža in vrabec je ostal pri hiši. Ves dan je po svoje živkal ter jim delal kratek čas. Kakor hitro se je prikazala zjutraj zarja nad gorami, že je bil pokoncu in jel buditi ljudi na delo. Mali Akaku pa vrabec ni bil prav nič pogodu. Morda ravno zato ne, ker je bil tako priden in je tako zgodaj vstajal. Ko je neki dan mamica delala škrob in likala pe-

rilo, je vrabec prijazno sedel na podstavek likalnika. Zadovoljno je zapel svojo navadno melodijo. Malopridna Okaku pa ga ujame ter mu s škarjami izstriže jezik! Brez glasu je ubogi ptiček pobegnil skozi okno in čez ulico pa preko travnikov — daleč, daleč.

Taro se je silno ujezil nad sestrice, ko je zvedel, kaj je bila storila. Pa tudi neznansko hudo mu je bilo in bridko se je razjokal. Sklenil je, da pojde po svetu ter poišče nesrečno živalico.

Neko jutro je povezal nekoliko kosov fizičlovega kolača v materino ruto in se odpravil z doma. Potoval je čez hribe in doline, čez zelene gozdove in riževa polja. Ponoči je spal pod jelko, a ko se je jutro zaskovalo, je použil malo kolača in odrinil dalje. Kamor koli je prišel in kogar koli je srečal, vsakogar je vprašal: »Ali si morda videl nekega vrabca z izstriženim jezikom, našega ubogega vrabca?« Tako je vprašal zajca in jazbeca in poljsko miško. A nihče mu ni vedel ničesar povedati. Naposled je neki dan prišel do velikega črnega črička, ki se je sončil vrhu visoke konoplje.

»Oh, čriček,« je vzkliknil Taro, »ali si morda videl nekega vrabca z izstriženim jezikom?«

Črni čriček pa ni rekel niti besedice in je samo malo pretegnil svoje nožice. Taro je že hotel odriniti naprej. Zdaj pa je čriček zdrsnil s stebila in zletel proti gori tik pred dečkom. »To pomeni, naj grem za njim,« si je mislil Taro in jo je mahnil za čričkom. Ko je čriček priletel na vrh gore, se je ustavil pri neki ograji in začel zobati proso, ki je raslo ondi. Tudi deček se je ustavil in se razgledal okoli sebe. In kaj mislite, kaj je videl pred seboj?

Na vrhu gore je bil krasen vrt. Sredi vrta je bil ribnik in okoli njega lotos ob lotosu. In krog in krog je raslo cvetoče drevje — breskve, češnje in slive — in močne vonjave so se širile vsenaokoli. V neki ljubki slamnatih hišici v duplini breskve je stanoval vrabec z izstriženim jezikom in vsa njegova drobna družinica. Nič več ni žaloval, čisto srečen je bil in silno se je razveselil, ko je zagledal dobrega dečka. Povabil ga je k svojemu gnezdju in Taro je pogostil drobno družinico s sladkim kolačem. Ko so se najedli, je vrabec prinesel dečku dve košarici, eno veliko in eno majhno.

»Rad bi dal majhen dar, Taro,« je rekel vrabec. »Katero košarico si izbereš?«

Taro je bil vljuden dečko in si je izbral manjšo košarico. Lepo se je zahvalil vrabcu in se odpravil proti domu. In ko je hodil, je njegova košarica postajala težja in težja. Kakor hitro je

prišel domov, je radovedno odgrnil pokrivalo s košarice in pogledal, kaj je notri. In zagledal je v nji igrače vsake vrste, rdeče zmaje in brneče volkove, prožne žoge in opice iz riževe slame; nadalje je dobil v košarici bale lesketajoče se svile in polne vrečice zlata. In vse to je bilo zdaj njegovol!

»Kje pa je zdaj tisti vrabec?« je vprašala malopridna Okaku. »Žal mi je, da sem mu izstrigla jezik.«

In Taro ji je povedal pot. Mala Okaku je na mah odrinila čez hribe in doline in srečno dospela na vrh čarobne gore. Hitro je poiskala hišico nesrečnega vrabca. Tudi deklico je vrabec povabil, naj pride k njemu, in tudi njej je ponudil dve košarici. Lakomna Okaku je seveda takoj segla po večji košarici. Od veselja je pozabila zahvaliti se in jo ubrala polna upanja proti domu. A ko je prišla domov in odprla košaro — strah in groza! Namesto igrač in svile in zlata je skočil iz košare cel trop zlobnih škratov. Zakadili so se v deklico, jo jeli vleči za lase, ji praskati obraz in ji cviliti v ušesa. Nazadnje so jo pograbili ter odleteli z njo skozi okno. Brez duha in sluha so izginili z njo in nihče ni vedel, kam so jo odnesli.

Čez dolgo, dolgo časa so jo črni škratje prinesli nazaj nesrečni mami in dobremu bratcu. To pa se je zgodilo šele tedaj, ko se je odvadila svojih grdih razvad in je postala prijazna do vsakega bitja — in tudi do drobnega vrabca.

NAŠE NAJLEPŠE PESMI

Antun Mihanović:

Lijepa naša domovino

Lijepa naša domovino,
oj junačka zemljo mila,
stare slave djedovino,
da bi vazda srečna bila!
Mila kano si nam slavna,
mila si nam ti jedina!
Mila, kuda si nam ravna,
mila, kuda si planina.

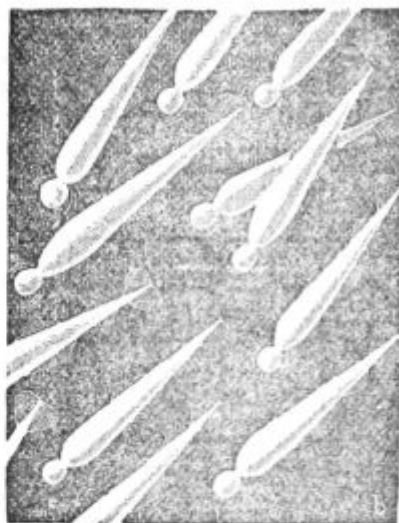
Vedro nebo, vedro čelo
blaga prsa, blage noći,
toplo ljeto, toplo djelo,
bistre vode, bistre oči.

velje gore, velji ljudi,
rujna lica, rujna vina;
silni gromi, silni udi:
to je naša domovina!

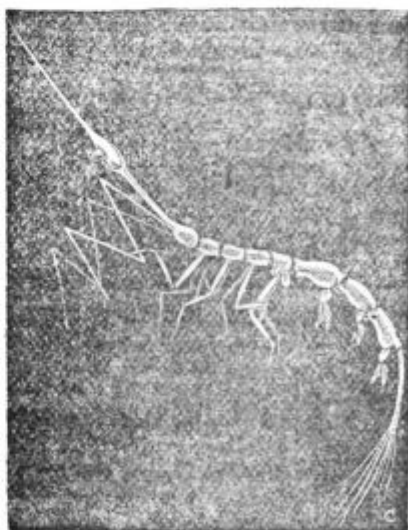
Teci, Savo, Dravo, teci,
it ti, Dunav, silu gubil
Kud li šumiš, svijetu reci
da svoj narod Hrvat ljubi:
dok mu njive sunce grije,
sok mu hrašće bura vije,
dok mu mrtve grobak krije,
dok mu živo srce bije.

Zivljenje na morskem dnu

Drzni raziskovalci, ki so se spustili v debelih jeklenih oklepih v temine morskega dna, so s pomočjo močnih svetilnih naprav posvetili v skrivnosti zanimivega podmorskega življenja. Dobro zavarovani so opazovali skozi majhna okna v svojem oklepu, kaj se dogaja v strašnih globinah, ki so jih že v pradednih časih zakrile neizmerne vode. Nekaj takih čudovitih odkritij prinašamo na naših treh slikah.



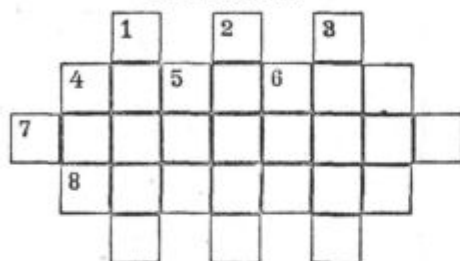
V današnjih dneh bi človek opazujoč zgornjo sliko mislil skoro, da ima pred seboj prizor množinskega napada s torpedi. Temu pa ni tako: na sliki se nam predstavlja roj črvom podobnih ribic, ki so vsekakor čudovito podobne nevarnemu strelivu vojne mornarice. Na morskem dnu so živo rdeče, če jih pa dvignemo na površje so prozorne in brez barve.



Zanimivo je bilo odkritje, da živi tam spodaj rak, ki se brani proti svojim mogočnim sovražnikom, ki mu strežejo po življenju, z neke vrste ognjem. Napadalec — žival, ki je bila s svojim močnim strašnim zobovjem malemu raku smrtno nevarna — se je moral umakniti, ker je škrlatnordeči rak nenadoma brizgnil proti njej neko tekočino močne svetlobe. Ta prizor je v neprodni temi, ki je obdajala vse dogajanje, učinkoval mogočno na začudenega opazovalca.

V fino spleteno mrežo raziskovalca morskega dna se je ujelo na milijone takih rakov, ki sličejo s svojo šilasto glavo suličarjem srednjega veka. Ta drobna živalica je bila krščena na zveneče ime Rhabdosoma. Kako se pa preživlja in kaj sploh počne v svojem življenjskem prostoru, do danes še ne vemo. Vsekakor ji ne bomo krivični, če sklepamo, da s svojim življenjem ne obremenjuje preveč težkih pogojev obstanka drugim živalim njenega okolja. Saj bi ji ime klativitez kar pristojalo.

Križanka



Vodoravno: 4. naše severno mesto; 7. knjiga verskih predpisov; 8. prijeten prostor pri kmečki grevnici.

Navpično: 1. poosebljeno 2. sladka pijača, 3. vezalna tvorba; 4. čistilna tekočina; 5. del živalskega telesa; 6. poganjalno-krotilno sredstvo.

Rešitev križanke

Vodoravno: 3. gos; 5. fes; 7. Novo mesto; 9. Dólinar; 10. čer; 11. kip.

Navpično: 1. lavor; 2. pesak; 3. go-dec; 4. sol; 5. fen; 6. stric; 8. miš.

Rešitev računske naloge



Pavel je eno leto starejši od Janez-ka.

Listnica uredništva

Jernejev: Poizkusi srečo pri kakšnem dijaškem listu. Boljše stvari bi morda poslal na ogled uredniku ponedeljske izdaje »Jutra«. Priloži znamko za odgovor. Potrkaš lahko tudi pri družinskih revijah. Veseli smo Tvojega namena, da nam kmalu kaj pošlješ. Kratke zgodbe so zmerom dobrodošle.



K. M., dijak: Uganke so imenitne, toda žal že preveč znane. Pošlji svoj odgovor na razpisani natečaj!



JUTROVČKI

PIŠEJO ...

Dragi stric Matie! Zelo sem vesel, da sem tudi jaz med nagrajenci Tvojega natečaja. Veseli pa me posebno to, da sta kar dva moja pregovora med Tvojimi najljubšimi. Srčno se Ti že v naprej za knjigo zahvaljujem in Ti kličem Zdravo!

Burger Janez,
Ptuj, Rajčeva ulica 51.

Dragi stric Matie! Vprašam, kateri poklic se mi zdi najzanimivejši? Odkrito Ti povem, da se mi zdi življenje pilota najbolj zanimivo. Če bi bila fant, bi hotela postati pilot. Tako pa sem s krilom prikovana na zemljo. Koliko zanimivih reči vidi pilot na svojih poletih. Kakšen božanski občutek mora meti, kadar se povzpe visoko nad zemljo in ne vidi okoli sebe drugega kakor zračne višave, oblake, sonce in nebo. Tako rada bi enkrat sedla v letalo, pa me mama ne pusti. Pri vsakem mitingu prosim in moledujem, a mama se ne da pregovoriti. Ko bom samostojna, se bom gotovo kdaj peljala z letalom. Lepo Te pozdravlja

Darinka Orožen,
dijakinja v Ljubljani.

Ljubi stric Matie! Ko bom velik, bi rad postal učitelj. Delil bi samo dobre rede. Nobeden izmed učencev bi se me ne smel bati. Učil bi jih ljubiti domovino, svobodo in lepoto materinskega jezika. Pri redovanju slovenščine bi bil strog. Morda se mi bo ta želja izpolnila. Zdaj sem bil v III. razredu meščanske šole in če bo šlo vse po sreči, pojdem čez leto dni na učiteljsko. Upam, da me pri razdeljevanju nagrad ne boš prezrl. Lepo Te pozdravljam s sokolskim pozdravom »Zdravo«!

Marjan Jamnik,
dijak mešč. šole v Ljubljani.